

Začátek rozpadu Evropské unie

- CZ24 News | 1. června 2020

EU: Něco divného se děje a nikdo o tom moc nemluví, ani nepíše. Ale zdá se, že Německo začíná mít dost všech těch globalistických lží a podvodů Evropské unie. Možná to není celé Německo a určitě ne německá vláda, ale někdo v Německu si už nechce hrát na společném písečku s ostatními státy Evropské unie.

Video zde:

Německý konstituční soud (Bundesverfassungsgericht), což je nejvyšší soud v Německu, totiž začal uvádět v pochybnost autoritu několika klíčových organizací Evropské unie.

Je to něco neslýchaného a nevidaného, protože až do nedávna tento soud nijak neprotestoval a snad by se dalo říct, nechával volný průběh běsnění Evropské unie. Ale teď, najednou, tento soud volí o novém rozhodnutí v poměru 7:1, což je neobvyklé, protože běžná soudní rozhodnutí většinou nebývají do té míry jednoznačná. (Na vysvětlenou: Německý konstituční soud se sestává ze dvou senátů, každý z nich má 8 členů.)

Začátkem května t.r., označil Německý konstituční soud nakupování bondů Evropskou unií za ilegální a protiústavní činnost, čímž mysleli německou ústavu. Soud se rovněž vyjádřil, že jedna z akcí Evropské centrální banky, což byl program kvantitativního uvolňování, nebral v úvahu pravidla o správných proporcích a že správně měla Německá centrální banka požadovat vysvětlení. Evropská banka se obhajovala tím, že sleduje příkazy Evropského soudu a ne příkazy soudů jednotlivých států Unie.

Nákup bondů byl původně odsouhlasen 16 soudci (ze 27) Evropského soudu (EU Court of Justice) v r. 2018. Od té doby nakoupila Evropská unie za \$2.9 bilionů bondů.

Tyto bondy měly sloužit tomu, aby s jejich pomocí mohla EU poskytovat levné půjčky chudším státům Unie, což vadilo těm bohatším, jako je Německo a Holandsko, protože ve skutečnosti nesou ztrátu na rozdíl financování.

Otázka je, kdo má pravdu. Má pravdu Německý konstituční soud anebo soud Evropské unie? President Evropské komise Ursula von der Leyen prohlásila jednoznačně, že rozhodnutí soudu EU převládá na Německém konstitučním soudem. Německý konstituční soud zase obhajoval své stanovisko tím, že soudcové EU soudu jednali mimo oblast jejich pravomoci.

Kdo z nich má pravdu může rozhodnout pouze ten vyšší soud, což je soud Evropské unie. Je to ale obtížná záležitost, protože v Německu je konstituční soud považován za opravdového ochránce práva a svobody, takže jeho prohru proti Evropské unií ponesou Němci těžko.

President Evropské centrální banky (ECB) Christine Lagarde se vyjádřila, že nemíní v tomto případě nic podnikat, protože Banka stejně pod Evropský soud nespadá; je zodpovědná Evropskému parlamentu. Zajímavé tvrzení, předtím říkali pravý opak. Její výpověď byla ihned napadena soudem Evropské unie, který se vyjádřil, že jedině on sám může rozhodovat o činnosti Evropské Banky. Takže: kdo z koho.

Proti tomuto prohlášení vystoupil Německý konstituční soud, který zpochybnil autoritu soudu Evropské unie ve věci tištění dalších peněz bez souhlasu členských států.

Německý soud určil 5. května soudu Evropské unie 3-měsíční lhůtu na to, aby dokázal, že program na nakupování bondů je opodstatněn a oprávněn. Jejich postoj byl vyjádřen následovně:

„Bundesbank (německá centrální banka) se jinak nebude nadále zúčastňovat plnění a provádění rozhodnutí ECB v této věci, pokud vedoucí rada ECB nezaujme jiný přístup, který dokáže ... že tento program není v nepoměru s důsledky hospodářské a fiskální politiky.

To jsou samozřejmě silná slova a Evropská banka se právem obává, že kvůli těmto nesrovnalostem, plus kvůli neschopnosti mnohých chudších států vyrovnat se s ekonomickým skluzem, do kterého se dostali kvůli koronavirové „epidemii,“ může vést k rozpadu Evropské unie.

Hlavní otázka se ale týká Německého konstitučního soudu – jak to, že se tento rozhodl jednat tak, jak jednal a jak to, že jeho rozhodnutí bylo podpořeno hlasováním 7:1. Soud totiž nemůže jen tak jít a sám od sebe se začít zabývat nějakým problémem. K tomu, aby kterýkoliv soud mohl provozovat činnost, k níž je určen, musí mít napřed soudní případ k řešení. Někdo musí podat žalobu a na základě této se teprve může soud ujmout řešení případu. Takže zde se naskytá ta pravá otázka: KDO v Německu dal podnět k tomuto soudnímu vyšetřování a k mnohým dalším? Kdo jsou ti, kteří se dožadují řešení těchto sporů?

Za tím vším může stát politická strana, anebo obchodní zájmy, které před několika lety značně utrpěly na ně nanuceným zákazem obchodování s Ruskem, což bylo rozhodnutí Evropské unie. Mohou to být samozřejmě i jednotlivci, ale také jeden jednotlivec, který už má dost Unie, která se plete do všeho co se kde šustne, počínaje velikostí okurků v obchodě, přes persekuování obchodů s bylinami, skrze zákaz žárovek, na který je každý zvyklý, až po všechny ty nové a přídatné platby, daně, zákazy a příkazy.

Mnoho těch, kteří sledují Evropskou unii předpovídali už dávno, že tento experiment nemůže fungovat a očekávali návrat ke starému systému směnného mechanismu. Tento smluvní systém zahrnoval Německo, Holandsko, Dánsko, Rakousko a některé jiné menší státy, které se domluvily a připojily své měny k německé marce. Zároveň ustanovili hranice pro vychýlení jednotlivých kurzů kterýmkoliv směrem. A když by výchylka kterékoliv zúčastněné měny byla přes limit, pak se měla problému ujmout Bundesbank a tuto měnu stabilizovat. Zřejmě tento druh úmluvy dobře fungoval, protože později se i Francie chtěla přidat se k jejich dohodě, ale namísto toho došlo k vytvoření společné měny, eura.

Dnes, když Německý konstituční soud vydává rozhodnutí, která zpochybňují právoplatnost některých aktivit Evropské unie, zničení tohoto svazku na sebe nemusí nechat dlouho čekat. Stačí, aby se přidaly jiné státy, jako třeba Rakousko, nebo Polsko, Česká republika, nebo Maďarsko a začaly pomoci ve svém národě právoplatných zákonů zkoumat, jestli s nimi není Evropská unie v rozporu. Pak by jejich oficiální projev nesouhlasu s jakýmkoliv rozdílem, vyjádřený patřičným ústavním soudem stačil na urychlení rozkladu tohoto svazku.

Jestliže se Evropská unie rozpadne, pak je možné, že Německo nebude mít jinou možnost, než se obrátit na své bývalé obchodní partnery v Jižní Americe a stát se takto hlavní konkurenční jednotkou Spojených států a Číny. Určitě se bude snažit vytvořit smluvní trhy také s jinými státy, jako je třeba Indie a s Rusko. Už před vypuknutím COVID-19 epidemie se vláda Merkelové pokoušela uvést do provozu nějaké obchodní smlouvy s Čínou, které zahrnovaly také dodávky vysoké technologie.

Čína se před časem pokoušela o něco podobného, když se spojila s Iránem a navázali na sebe jejich měnu, ve snaze obejít dolar. Jestli toto spojení bude nadále prosperovat není jisté, protože koronavirová panika očernila pověst Číny a snížila ji na úroveň nespolehlivého obchodního

partnera. Tím pádem i jejich nová „hedvábná cesta“ bude pozastavena a některé země s nimi možná přestanou obchodovat.

Je nejvýš pravděpodobné, že se Evropská unie rozpadne, už kvůli principu vzájemného zadlužení, což znamená, že dluhy a ztráty jednoho členského státu jsou rozpočteny mezi všechny ostatní. Německo je stát, který celou Unii táhne, to je pravda. Ale Německo nemá dostatečně pevný ekonomický, výrobní, ani finanční základ, aby mohlo táhnout dluhy celé Evropské unie.

Takže je možné, že nás čeká i odepsání dluhů, což ve skutečnosti neumíme provést, protože jsme něco takového nedělali aspoň tisíc let.

A pak hledíme na začátek rozpadu Evropské unie.

JANE K.